

Editorial

The history of humanity can be called the history of the wars we have fought against each other. At first glance, humans conflicting with other humans by using violence does not seem to be based on many reasons. Wars are fought for a few specific reasons. Almost all violent conflicts in history have stemmed from the failure to meet people's most basic needs. This situation remains the same today. In addition, the fact that humans are not satisfied with what they have and always aspire to more—especially as seen in modern societies—plays a dominant role at the root of violence. While real needs are forgotten, excessive demands far from being reasonable create insatiable actors. While moderation takes its place on dusty shelves, "always more" is encouraged. Moreover, this is done for the sake of development and enrichment. On this path, violence turns into an instrument of "possessing."

Ambitious human communities always demand more. This impulse poses a threat to meeting the basic needs of others and other countries. More precisely, this state of ambition is perceived as a threat by others. Mostly, this is a perceptual illusion; meaning, there doesn't always have to be a situation involving actual danger. However, the need for security seems to be primarily at play here. The reaction developed against this need also feeds the seeds of conflict, making wars continuous.

However, reducing conflicts solely to the sharing of material resources or merely to a security paradigm means misreading humanity and history. This chain of ambition and the search for security, which perpetuate violence, derive their power not only from concrete threats but also from the human mind's world of belief, ideology, and epistemology. Especially in conflicts rooted in religion and ideology, material needs give way to conceptions of absolute truth, the search for meaning, and identity-based struggles for existence. While material insatiability can somehow be limited, the desire to subject the other to one's own truth or to protect the sacred on belief-based grounds turns into a transcendent ambition that makes compromise impossible. Therefore, human history is not only the history of wars to possess land, water, and wealth, but also the history of the clash of dogmas in the mental world, ways of making sense of the world, and constructed identities.

Today, political ambitions that have spiraled out of control are causing deaths and the migration of millions seeking a place to live. Living together somehow seems like a burden to people. Yet, there are so many things that unite us! Beyond great disasters compelling a forced solidarity, even geography encourages togetherness. For example, the Nile, the world's longest river, forces ten countries to talk to each other; other seas and mountains fulfill the same duty. Of course, these can separate or unite depending

Citation

Journal of International Peace Studies. "Editorial." Editorial. *Journal of International Peace Studies*, no. 1 (2024): e0101. <https://doi.org/10.5281/zenodo.20287386>

on where you look. Emphasizing the elements that increase solidarity against the ambition and will to power that create conflict and violence, thereby separating people, will contribute to world peace.

As in history, today every conquering commander claims to have the intention of bringing peace to other geographies and entirely different lands. Their own nations are made to believe that they start wars with the promise of peace and tranquility to other nations. Yet today, while on one side, those who legitimize their military interventions by turning universal values such as democracy, freedom, and human rights into geopolitical tools deprive the people of the world of peace; on the other side, actors at the exact opposite pole rationalize their own expansionist ambitions by instrumentalizing historical legacy, religious affiliations, and the need for security. Whether wearing the mask of liberal-universal values or hiding behind traditional-autocratic rhetoric, both poles are essentially transforming the common heritage and sacred values of humanity into convenient apparatuses of violence. Consequently, as this wheel of instrumentalization turns, countries invest more and more in the arms industry every passing year.

However, the universal values that humanity has woven stitch by stitch for centuries are too transcendent and common to be confined to the strategic maneuvers of any power. Peace, justice, human dignity, and the ideal of coexistence are not geopolitical arguments for the poles to bend and twist according to their own interests; they are the sole guarantee of our ability to remain human. These must turn into umbrella values that rise above historical affiliations like religion and nation, encompassing them and uniting them in a common conscience. Right at this point, profound thought must be given at the philosophical and practical levels as to how this ancient world of human belief and affiliation can be kept alive together with universal values without excluding one another.

Every passing year, more investments are made in the arms industry by countries, and an arms race is fueled by artificially or genuinely increasing the perception of potential threats. Human capital or human energy, which should be directed toward meeting the most basic needs, shifts to militarism just to satisfy the appetite of the ambitious, thus leaving the world even more deprived of peace and tranquility.

Even an ordinary citizen of any country, while stating they would make any sacrifice for the land they live on, prefers to express this against the other, despite the other, and furthermore, considers this rhetoric a virtue. Through this, the elements that will unite against the others—who are antagonized and marginalized—are arranged. Hatred towards the other is made the price of love within the nation, thereby ensuring national consolidation.

The United Nations announced that the world population has reached 8 billion. It is estimated that the population will be 9.7 billion in 2050 and 10.4 billion in 2100.

Such an increase in population will further exacerbate existing problems in food supply. The hunger problem experienced by millions of people will grow even more. The world will have to deal with far more problems in accessing clean water. Global warming and environmental pollution, with climate conditions spiraling out of control, will confront us as inescapable, massive threats in the future.

What is it that cannot be shared in this little world of ours? Although the last two centuries show us that the world is getting richer every passing day, the gap between the richest and the poorest continues to grow exponentially like never before. The human past resembles an adventure of regrets. Our experiences also show that we are quite familiar with major contradictions. Knowing what one wants in life is a reward obtained as a result of questioning life. There is a colossal difference between thinking of one's own benefit and establishing one's own interest at the cost of ruining other people's lives. Despite everything, turning back from a mistake and feeling regret before death is a source that opens up to peace and tranquility.

Alfred Nobel, the son of an arms dealer father in Sweden, dictated in his will that a financial prize be given every year to those who strive to reduce armaments and fight for world peace. It was his experiences that led Alfred Nobel to this. Following in his father's footsteps and working in the field of engineering, Nobel invented dynamite. He also supplied the arms and explosives needs of many countries in the factories he established. One day, during his scientific studies, an accident occurred, and four people, including his brother, lost their lives. Consequently, he was referred to in the newspapers as the "merchant of death" due to his invention of explosives. Deeply affected by this, Nobel willed the establishment of an association to award prizes to "those who serve humanity." Thus, for over a century, the Nobel Committee has been awarding the Nobel Prize for Peace, as in many other fields. The experience and regret that shaped Alfred Nobel's will were, in fact, nothing but his effort to bridge that massive philosophical gap between individual benefit and the ambition whose price is the lives of others.

History shows us that citizens of countries exposed to threats can continuously build a spirit of solidarity against a foreign enemy if they harbor justice and a minimum level of social consensus within themselves. In societies that do not have deep cracks in their home front, people of the same country have drawn closer to each other in the face of external danger, trying to cope with problems, preventing the complacency of solidarity, and building a spirit of resurrection. Yet, incomprehensibly, regardless of which nation is exposed to more threats or the nature of the nations, a common determination to struggle cannot be demonstrated at a global level. Ibn Khaldun's bond of *asabiyyah* (social cohesion), which requires a concrete enemy outside the borders to function and which decreases on a global scale as the scope expands, does not work when all of humanity is under threat. Our inability to create a spirit of solidarity together against global threats and our failure to build a common

partnership with a need for unity drag us into a bottomless pit. While citizens of a country can build a spirit of unity and solidarity when facing major threats, such cohesion cannot be achieved in the face of global threats, even when their consequences are known to be far more severe. If this global peace cannot be established, the reasons must be sought within identities such as nation and religion, which are built upon mankind's inherent competitive dynamics and self-preservation instincts. Humanity, unable to overcome these material ambitions in its essence or break down the intellectual boundaries it built with its own hands, is dragged into a bottomless pit without being able to form a common front against global threats.

Despite everything, the search for peace continues in our century as it did yesterday. These efforts, exerted at the intellectual level, albeit limited, have unfortunately remained far from being organized. While avoiding violence and war is discussed as a phenomenon at the theoretical level, effective development at the disciplinary level has unfortunately not been achieved.

The *Journal of International Peace Studies* (JIPS) shortly known as *Peacely* [Barışça] has entered its publication life to contribute to peace in this direction. *Peacely* aims to bring a new breath and perspective to the accepted widespread and dominant literature and tradition of writing on wars under the title of peace. This alternative perspective represents a holistic understanding that includes emotional, psychological, and social dynamics alongside rational intelligence and strategic calculations regarding peace.

From past to present, societies have dealt with the de facto problem of violence. Violence, in this form, has been accepted and internalized almost as an inevitable fate. However, the right to life can only be secured through peace, and when deprived of this basic need, humans can perish.

With this aspect, *Peacely* aims to put forward publications on the axis of peace that have scientific basic foundations, observe academic standards, and make room for freedoms in today's cosmopolitan, global, and equally complex conditions.

Aiming to build frameworks for resolving conflicts at a global level with the theoretical and practical publications it offers, *Peacely* strives to both provide depth in understanding and making sense of current problems with their roots and offer practical solution proposals to the parties of violence in conflict zones. It intends to carry water to the pool of peace and the concentration of knowledge in this direction by also feeding on the empirical accumulation in current peace efforts.

Peacely prefers to establish an academic and practical platform by setting forth intellectual frameworks in the fields of peace studies and conflict resolution as a discipline open to development. It aims to make deductions about under what conditions peacebuilding can take place and how peace will become permanent and especially sustainable.

Peacely is an inclusive publication platform that accepts original studies from the humanities and social sciences—particularly international relations, political science, law, and sociology—as well as interdisciplinary fields such as culture, migration, gender, and ecology. The journal aims to foster a deep understanding of violence, conflict, and peace, and to examine the cultural, legal, and political processes oriented toward conflict resolution and peacebuilding. Accordingly, *Peacely* seeks to contribute to the scholarly literature by highlighting theoretical, methodological, and empirical research shaped at the intersection of local, regional, and international dynamics.

The momentum gained by peace research on both national and global scales highlights the necessity of high-quality venues that bring together original academic work in this field. Responding to this need, our journal launches its publication journey with the determination to make pioneering contributions to the field's body of knowledge.

The phrase 'international peace' in the title of our journal is chosen not to assert a technical or academic status of being 'international,' but rather to define the inherent, universal, and transboundary nature of the concept of peace itself. This choice rests on the fundamental distinction of scale between local/national dynamics and global processes. While national-scale tensions are frequently addressed under the headers of 'public order' or 'social cohesion,' peace on an international scale emerges as the core prerequisite for the survival of societies and systems. Focusing on this unifying and foundational quality of peace, our journal aims to highlight the vital importance of the issue on a global scale.

The expression 'Barişça', which is not widely used in Turkish, was derived by bringing together the words 'barış' (peace) and 'çalışmalar' (studies) (by combining the whole of the first word with the beginning of the second word). A dove figure integrated with olive branches, representing peace, was chosen as the symbol of our journal. The 'Barişça' text at the bottom of the logo was designed by embroidering it with the seven colors of the rainbow, symbolizing the diversity, hope, and universal harmony brought by peace. The concept of Barişça, which is preferred as the domain name and short name of the project rather than the official journal name, is normally translated into English as 'Peacefully'. However, in order to achieve a symbolic harmony with the seven colors of the rainbow and to create a unique corporate identity, the word 'peacely' was consciously coined.

Joining the scholarly community with its inaugural issue, our journal adopts a parallel bilingual full-text publishing model—with English as the primary language and Turkish as an optional secondary language—in order to maximize its international visibility and contribute to global academic engagement. Within this scope, articles are published primarily in English as original or translated manuscripts; upon the authors' request, the Turkish original or translated text is also included sequentially within the

same file. Additionally, our journal implements a continuous publishing model, ensuring that accepted articles are published as promptly as possible without awaiting the completion of an issue.

Editorial Board
Journal of International Peace Studies
(Peacely)

Editorial

İnsanlık tarihi, birbirimizle yaptığımız savaşların tarihi olarak adlandırılabilir. İnsanın şiddet uygulayarak diğer insanlarla çatışması ilk bakışta çok fazla sebebe dayanmaz gibi görünür. Az sayıda ve belirli gerekçelerle savaşlar yapılır. Tarihte yaşanmış neredeyse tüm şiddetli çatışmalar insanların en temel gereksinimlerinin karşılanmamasından kaynaklanmıştır. Bugün de bu durum değişmiyor. Ayrıca şiddetin kaynağında insanın mevcut olanla yetinmemesi ve bilhassa modern toplumlarda da olduğu üzere hep daha fazlasına talip olunması da başat rol oynuyor. Gerçek ihtiyaçlar unutulurken, makul olmaktan uzak aşırı talepler doyumsuz aktörleri ortaya çıkarıyor. Mutedillik tozlu raflarda yerini alırken, “hep daha fazlası” özendiriliyor. Üstelik bu, gelişme ve zenginleşme uğruna yapılıyor. Bu yolda şiddet, “sahip olabilme”nin aracı haline dönüşüyor.

Muhteris insan toplulukları, hep daha fazlasını talep eder. Bu dürtü, başkalarının ve diğer ülkelerin temel ihtiyaçlarının karşılanmasına bir tehdit oluşturur. Daha doğrusu bu ihtiraslı hal, diğerleri tarafından tehdit olarak algılanır. Ekseriyetle bu bir algı yanılsamasıdır, yani her daim ortada tehlike içeren bir durumun olması da gerekmez. Fakat güvenlik ihtiyacı burada öncelikli olarak devrede gözükmektedir. Bu ihtiyaca karşı geliştirilen tepki de çatışma tohumlarını besleyerek savaşları sürekli kılmaktadır.

Ancak çatışmaları yalnızca maddi kaynakların paylaşımına veya salt bir güvenlik paradigmasına indirgemek, insanı ve tarihi eksik okumak anlamına gelir. Şiddeti sürekli kılan bu ihtiras zinciri ve güvenlik arayışı, gücünü sadece somut tehditlerden değil; insan zihninin inançsal, ideolojik ve epistemik dünyasından alır. Özellikle din ve ideoloji kökenli çatışmalarda maddi gereksinimler, yerini mutlak doğru tasavvurlarına, anlam arayışına ve kimliksel varoluş mücadelelerine bırakır. Maddi doyumsuzluk bir şekilde sınırlandırılabilirken, inançsal zeminlerdeki ötekini kendi doğrusuna tabi kılma ya da kutsalı koruma arzusu, uzlaşmayı imkansızlaştıran aşkın bir hırsla dönüşür. Dolayısıyla insanlık tarihi; sadece toprağa, suya ve zenginliğe sahip olma savaşlarının değil; zihin dünyasındaki dogmaların, dünyayı anlamlandırma biçimlerinin ve inşa edilen kimliklerin birbiriyle çarpışmasının da tarihidir.

Günümüzde de kontrolden çıkmış politik hırslar, ölümlere ve yaşamak için bir belde arayan milyonların göçüne neden oluyor. Birlikte yaşamak herhalde insanlara zül geliyor. Oysa insanları birleştiren o kadar çok şey var ki! Büyük felaketlerin zorunlu kenetlenmeyi mecbur etmesinden öte coğrafya bile birlikteliği teşvik ediyor. Örneğin dünyanın en büyük nehri Nil, on ülkeyi birbiriyle konuşmaya mecbur ediyor, diğer denizler, dağlar da aynı görevi ifa ediyor. Elbette bunlar baktığınız yere göre ayrıştırılabilir veyahut birleştirebilir. Çatışma ve şiddeti ortaya çıkaran, böylelikle

insanları ayırıştıran hırs ve güç istencine karşı kenetlenmeyi artıran unsurları öne çıkarmak dünya barışına katkı yapacaktır.

Tarihte olduğu gibi bugün de her fetheden komutan başka coğrafyalara, bambaşka diyarlara huzuru götürme niyetinde olduğunu iddia ediyor. Diğer milletlere sulh ve sükunet vaadiyle savaşları başlattığına kendi ulusları inandırılıyor. Oysa bugün bir tarafta demokrasi, özgürlük ve insan hakları gibi evrensel değerleri birer jeopolitik araç haline getirerek askeri müdahalelerini meşrulaştıranlar dünya insanlarını huzurdan mahrum bırakırken; diğer tarafta bunun tam karşıt kutbunda yer alan aktörler de tarihsel mirası, dini aidiyetleri ve güvenlik ihtiyacını araçsallaştırarak kendi yayılmacı ihtiraslarına kılıf uyduruyorlar. İster liberal-evrensel değerler maskesi takılsın, ister geleneksel-otokratik söylemler arkasına gizlenilsin; her iki kutup da aslında insanlığın ortak birikimini ve kutsallarını şiddetin elverişli birer aygıtına dönüştürmektedir. Sonuçta, bu araçsallaştırma çarkı döndükçe, her geçen yıl ülkeler tarafından daha fazla silah sanayiine yatırım yapılıyor.

Halbuki insanlığın asırlardırilmekilmek dokuduğu evrensel değerler, hiçbir gücün stratejik manevrasına sığdıramayacak kadar aşkın ve ortaktır. Barış, adalet, insan onuru ve bir arada yaşama ideali, kutupların kendi çıkarlarına göre eğip bükeceği jeopolitik birer argüman değil; insan kalabilmemizin yegane güvencesidir. Bunların din ve ulus gibi tarihsel aidiyetlerin üzerinde, onları kuşatan ve ortak bir vicdanda birleştiren birer çatı değere dönüşmesi gerekir. Tam da bu noktada, insanlığın bu kadim inanç ve aidiyet dünyası ile evrensel değerlerin bir arada, birbirini dışlamadan nasıl yaşatılabileceğine felsefi ve pratik düzeyde kafa yorulmalıdır.

Her geçen yıl ülkeler tarafından daha fazla silah sanayiine yatırım yapılıyor, potansiyel tehdit algısının suni ya da gerçek şekilde artırılması ile silahlanma yarışırılıyor. En temel ihtiyaçların gereksinimine gitmesi gereken beşeri sermaye veyahut insan enerjisi sırf muhterislerin iştahı perçinlensin diye militarizme kayıyor, dolayısıyla dünya sükunet ve huzurdan daha da yoksun bırakılıyor.

Herhangi bir ülkenin sıradan vatandaşı dâhi kendi yaşadığı toprakları için her türlü fedakârlığı yapabileceğini söylerken bile bunu diğerine karşı, ötekine rağmen ifade etmeyi yeğliyor, ayrıca söylemini marifet addediyor. Düşmanlaştırılan, öteki haline getirilen diğerlerine karşı kenetlenecek unsurlar bu sayede tanzim ediliyor. Diğerine nefret, ulus içindeki sevginin bedeli haline getirilerek millet konsolidasyonu sağlanıyor.

Birleşmiş Milletler, dünya nüfusunun 8 milyara ulaştığını açıkladı. 2050’de 9,7 milyar, 2100’de ise nüfusun 10,4 milyar olacağı tahmin ediliyor. Nüfusun bu kadar artış göstermesi, gıda temininde var olan sorunları daha da artıracak. Milyonlarca insanın yaşadığı açlık problemi daha da büyüyecek. Temiz suya ulaşımında ise dünya çok daha fazla sorunla baş etmek zorunda kalacak. Küresel ısınma ve çevre kirliliği, iklim koşullarının kontrolden çıkması gelecekte içinden çıkılmaz büyük tehditler olarak karşımızda olacak.

Şu küçük dünyamızda paylaşılamayan nedir? Son iki asır dünyanın her geçen gün daha da zenginleştiğini bize gösterse de en zengin ile en fakirler arasındaki uçurum hiç olmadığı kadar katlanarak büyümeye devam ediyor. İnsanın geçmişi, pişmanlıklar serüvenini andırır. Tecrübelerimiz de büyük çelişkilere pek aşına olduğumuzu gösterir. Hayatta ne istediğini bilmek, yaşamı sorgulamanın neticesinde elde edilen bir ödüldür. Kendi menfaatini düşünmekle, bedeli başkalarının hayatını mahvetmek olan kendi çıkarını tesis etmek arasında devasa bir fark bulunur. Her şeye rağmen ölüm öncesi yanlıştan dönmek, pişmanlık duymak barış ve huzura açılan bir membadır.

İsveç'te silah tüccarı bir babanın oğlu olan Alfred Nobel vasiyetinde, silahlanmanın azaltılması için çaba sarf edenlere ve dünya barışı için mücadele verenlere her yıl maddi bir ödül verilmesini yazdırmıştır. Alfred Nobel'i buna sevk eden ise deneyimleriydi. Babasının izinden giderek mühendislik alanında çalışmalar yapan Nobel, dinamit barutunun icadını gerçekleştirir. Ayrıca birçok ülkenin silah ve patlayıcı ihtiyacını da kurmuş olduğu fabrikalarda temin eder. Bir gün bilimsel çalışmaları sırasında bir kaza meydana gelir ve kardeşi ile birlikte dört kişi hayatını kaybeder. Bunun üzerine gazetelerde barut icadı dolayısıyla "ölüm taciri" diye kendisinden bahsedilir. Bundan çok etkilenen Nobel, "insanlığa hizmet edenlere" ödüller verilmek üzere bir dernek kurulmasını vasiyet eder. Böylelikle Nobel Komitesi tarafından bir asrı aşkın süredir birçok alanda olduğu gibi barış için de Nobel Ödülü verilmeye başlanır. Alfred Nobel'in vasiyetini şekillendiren tecrübe ve pişmanlık, aslında onun bireysel menfaat ile bedeli başkalarının hayatı olan ihtiras arasındaki o devasa felsefi uçurumu kapatma çabasından başka bir şey değildi.

Tarih bize tehdide maruz kalan ülke vatandaşlarının eğer kendi içlerinde adalet ve asgari bir toplumsal uzlaşa barındırıyorlarsa, dış düşmana karşı kendi içlerinde sürekli dayanışma ruhu inşa edebildiklerini göstermektedir. İç cephesinde derin çatlaklar taşımayan toplumlarda, dış tehlike karşısında aynı ülkenin insanları birbirine yaklaşıp problemlerle başa çıkmaya çalışmış, kenetlenme rehabeti önlemiş ve diriliş ruhu inşa edilmiştir. Fakat anlaşılması güç şekilde hangi milletin daha fazla tehdide maruz kaldığına bakılmaksızın, ulusların niteliği önemsenmeksizin bir ortak mücadele azmi global düzeyde ortaya konulamıyor. İbn Haldun'un sınırların dışında mutlaka somut bir düşmana ihtiyaç duyan ve ölçek genişledikçe küresel çapta azalan asabiye bağı, tüm insanlık tehdit altında olduğunda çalışmıyor. Küresel tehdit karşısında hep birlikte bir dayanışma ruhu oluşturamayışımız ve bir kenetlenme ihtiyacı ile ortak birliktelik inşa edemeyişimiz dipsiz bir kuyuya bizi sürüklüyor. Herhangi bir ülkenin vatandaşları büyük tehditlere maruz kaldığında birlik ve dayanışma ruhu inşa edebiliyorken sonuçlarının daha ağır olacağı bilinen dünya ölçeğindeki tehditlerde böyle bir yakınlaşma sağlanamıyor. Eğer dünya ölçeğinde bu barış inşa edilemiyorsa sebepleri içerisinde insanın özünde var olan o çatışmacı ve çıkarıcı eğilimlerle inşa edilen ulus ve din gibi aidiyetlerde aramak gerekir. İnsanlık, hem özündeki bu maddi

hırsları aşamadığı hem de kendi elleriyle inşa ettiği düşünsel sınırları yıkamadığı için küresel tehditler karşısında ortak bir cephe olamadan dipsiz bir kuyuya sürükleniyor.

Herşeye rağmen barış arayışları dün olduğu gibi asrımızda da sürdürülmektedir. Sınırlı da olsa entelektüel düzeyde sarf edilen bu çabalar maalesef organize olmaktan uzakta kalmıştır. Teorik düzeyde şiddetten ve savaştan kaçınılması gereken bir olgu olarak bahsedilirken disiplinel düzeyde etkin gelişme maalesef sağlanamamıştır.

Uluslararası Barış Çalışmaları Dergisi (UBÇD) [Journal of International Peace Studies (JIPS)] kısa adıyla *Peacely [Barışça]*, bu doğrultuda barışa katkı yapmak için yayın hayatına girmiştir. *Barışça*, savaflara dair kabul görmüş yaygın ve baskın yazım literatürü ve geleneğine barış başlığında yeni bir soluk ve bakış açısı getirme amacı gütmektedir. Bu alternatif bakış, barışı bir rasyonel aklın ve stratejik hesapların yanında duygusal, psikolojik ve toplumsal dinamikleri de dahil eden bütüncül bir anlayışı temsil etmektedir.

Geçmişten bugüne toplumlar, fiili şiddet sorunsalı savafla ilgilenmişlerdir. Şiddet bu şekilde adeta kaçınılmaz bir kader gibi kabullenilip içselleştirilmiştir. Oysa yaşam hakkı sadece barışla sağlanabilmekte ve insan bu temel ihtiyacından mahrum bırakıldığında yok olabilmektedir.

Barışça, bu yönüyle günümüzün kozmopolit, küresel ve bir o kadar da karmaşık koşullarında bilimsel temel dayanaklara sahip, akademik standartları gözetken ve özgürlüklere yer açan barış ekseninde yayınlar ortaya koyma hedefindedir.

Sunduğu kuramsal ve uygulamalı yayınlarla küresel düzeyde uyuşmazlıkların çözümüne yönelik çerçeveler inşa etmeyi hedefleyen *Barışça*, hem mevcut sorunları kökenleriyle anlama ve anlamlandırma derinliği kazandırmakta hem de çatışma bölgelerindeki şiddetin taraflarına uygulamaya yönelik çözüm önerileri sunmaya çalışmaktadır. Mevcut barış çabalarındaki tecrübi birikimden de beslenerek barış havuzuna ve bu doğrultudaki bilgi temerküzüne su taşıma niyetindedir.

Barışça, gelişime açık bir disiplin olarak barış çalışmaları ve çatışma çözümlemesi alanlarında fikri çerçeveler ortaya koyarak akademik ve pratik bir platform ihdas etmeyi yeğlemektedir. Hangi koşullarda barış inşasının gerçekleşebileceği, barışın kalıcı ve bilhassa ne şekilde sürdürülebilir hale geleceği hakkında çıkarımlar yapmayı hedeflemektedir.

Barışça; uluslararası ilişkiler, siyaset bilimi, hukuk ve sosyoloji başta olmak üzere sosyal ve beşeri bilimler ile kültür, göç, toplumsal cinsiyet ve ekoloji gibi disiplinlerarası alanlardan özgün çalışmaları kabul eden bütüncül bir yayın platformudur. Dergimiz; şiddet, çatışma ve barış olgularına dair derinlemesine bir anlayış geliştirmeyi, çatışma çözümü ile barış inşasına yönelik kültürel, hukuki ve siyasi süreçleri incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda *Barışça*; yerel, bölgesel ve uluslararası dinamiklerin

keşişiminde biçimlenen kuramsal, yöntemsel ve ampirik araştırmalara yer vererek alandaki bilimsel birikime katkı sunmayı hedeflemektedir.

Barış araştırmalarının hem ulusal hem de küresel ölçekte kazandığı ivme, bu alandaki özgün akademik üretimleri bir araya getirecek nitelikli mecraların gerekliliğini ortaya koymaktadır. Dergimiz, söz konusu ihtiyaca yanıt vererek alanın birikimine öncü katkılar sunma kararlılığıyla yayın hayatına başlamaktadır.

Dergimizin adında yer alan 'uluslararası barış' öbeği, yayın politikamızın teknik ya da akademik olarak 'uluslararası' nitelikte oluşuna dair bir iddiadan ziyade, barış kavramının kendi evrensel ve sınır aşan doğasını tanımlamak amacıyla seçilmiştir. Bu tercihimiz, yerel/ulusal dinamikler ile küresel süreçler arasındaki temel ölçek farkına dayanmaktadır. Ulusal ölçekteki gerilimler sıklıkla 'kamu düzeni' veya 'toplumsal uyum' başlıkları altında ele alınırken; uluslararası ölçekte barış, toplumların ve sistemlerin varlığını sürdürebilmesinin temel koşulu olarak karşılık bulur. Bizler de yayınímızla barışın bu birleştirici ve kurucu niteliğine odaklanarak, meselenin küresel ölçekteki hayati değerini ön plana çıkarmayı hedefliyoruz.

Türkçede yaygın bir kullanımı bulunmayan '*Barışça*' ifadesi; 'barış' ve 'çalışmalar' sözcüklerinin bir araya getirilmesiyle (ilk kelimenin tamamı ile ikinci kelimenin baş kısmının birleştirilmesiyle) türetilmiştir. Dergimizin sembolü olarak, barışı temsil eden zeytin dallarıyla bütünleşmiş bir güvercin figürü seçilmiştir. Logonun alt kısmında yer alan '*Barışça*' yazısı ise gökkuşağının yedi rengiyle işlenerek, barışın getirdiği çeşitliliği, umudu ve evrensel uyumu simgeleyecek şekilde tasarlanmıştır. Resmi dergi isminden ziyade projenin alan adı ve kısa adı olarak tercih edilen *Barışça* kavramı, İngilizceye normal şartlarda '*peacefully*' şeklinde çevrilmektedir. Ancak gökkuşağının yedi rengiyle sembolik bir uyum yakalamak ve özgün bir kurumsal kimlik oluşturmak amacıyla, bilinçli olarak 'peacely' sözcüğü üretilmiştir.

Bu ilk sayısıyl a bilim dünyasına katılan dergimiz, uluslararası görünürlüğünü en üst düzeye çıkarmak ve küresel bilimsel etkileşime katkı sunmak amacıyla birincil dili İngilizce, seçmeli ikinci dili Türkçe olan paralel çift dilli tam metin yayıncılık modelini benimsemiştir. Bu kapsamda, makaleler öncelikli yayın dili olan İngilizcede özgün veya çeviri metin olarak yayımlanmakta; yazarların tercihine bağlı olarak Türkçe özgün veya çeviri metne de aynı dosya içerisinde ardışık biçimde yer verilmektedir. Ayrıca dergimiz, kabul edilen makalelerin sayı tamamlanmasını beklemeksizin en kısa sürede yayımlanmasını sağlayan sürekli yayıncılık modelini uygulamaktadır.

Yayın Kurulu

Uluslararası Barış Çalışmaları Dergisi

(*Barışça*)